



ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τού Oscar Wilde

ΧΑΜΕΝΕΣ ΗΜΕΡΕΣ...

Ξανθή, εκκίνητη, ώραια παιδούλα, πού δεν επλάσθηκες για λύπη σ' αυτόν τόν κόσμο...
Σ' αυτόν τόν πλάνο κόσμο...
Ξανθή παιδούλα, με τὰ χρυσὰ ογογυρά μαλλιά, πού κυματίζουνε πλούσια γύρω από τὸ χλωμό σου πρόσωπο...

ΟΝΕΙΡΟ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Πού τρέχεις, ἀγάπη μου ;...
Μη τρέχεις !...
Νά ! πίσω σου, ἀγριὰ ἀπὸ σιτάρι...
Πίσω σου, δέξ... οἱ θεοσιτάδες στή γραμμὴ ἐκτελοῦνε κουρασμένοι τὴν κοπιαστικὴ δουλειά τους...

Τού Paul Claudel

ΠΟΘΟΣ ΘΑΝΑΤΟΥ...

Ξανθήρα πάλι κοντὰ στὴ θάλασσα... κοντὰ στὴ ρεσοτή, στὴν ἀδιάφορη θάλασσα...
Σὰν θὰ πεθάνω, ἐδῶ θέλω νὰ με θάψουν...
'Εδῶ... μαζί με τὸν πατέρα μου καὶ τὴ μητέρα μου θαμμένους, δὲν θὰ ὑποφέρω... δὲν θὰ ὑποφέρω.

Μετάφρ. Τάκη Λιακέα

τὰ πολλά τὰ γένητα μάραθο, τὴν λαγγυτὴ τὴν παπαρούνα, τὸν σφλόμο καὶ τὴ φτωχοντυμένη τὴν κουρελοῦ τὴν ἀγριοβασιτιά, τὴν μαντιουράνα καὶ τὸν ἀγριοδιόμο, τὸ κίτρινο «λεποῦσι» καὶ τὸν θροῦμπο τὸν φτωχό, τὸν μικρὸ ἀλίγανο καὶ τὸ πλατυφυλλο τὸν πετρομαϊδανό, τὸ θερμοβότανο, καὶ τὸ βάλσαμο τὸ ματωμένο, τὸν αἰγιαννάκη πού ρεστά μυροβολεῖ, καὶ τὸ ἀγκάθωτὸ τὸ «σκόλυμτρο», καὶ τὴν πικραγγοῦριὰ τὴν θερμολύτρα, κάθε ἕνας πού ποιεῖ, ὁ πᾶσα ἕνας ἀρρωστός, ὁ καθεὶς βεσασινόμενος, στὸ μοιαστήρι θὰ τὰ βρῆ, εἴτε γιὰ νὰ τοῦ δώσουν ὄρεξι καὶ μυρωδιὰ γιὰ τὸ φαί, νὰ φάη νὰ δυναμώσῃ, ἢ γιὰ τὸν πόνο γιὰ κάθε πόνο καὶ κάθε του ἀσθένεια κακιά..

(Κατὰ ἐλαφρὸν διασκευτὴν)
Στέϊτσε Στάμκωφ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ ΚΑΙ ΤΙΝ ΖΩΗΝ

ΤΑ ἌΝΘΗ

Οἱ ξένοι συγγραφεῖς γιὰ τὰ ἄνθη. - Πῶς ἐσυμπείσασαν εἰ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. - Στέφανοι, ροδοπέταλλα καὶ κρασί. - Τὰ ἀνθοστέφανα στὴ Ρώμη. - Ἡ ἐστὴ τῶν Κρενίων. - Τὰ ἄνθη καὶ ἡ ἀγάπη...

- Οἱ πολλοί, εἶπεν ὁ Ἀλφόνσος Κάρο, παραβάλλον τὰ ἄνθη μετὰ τὰς γυναῖκες. Ἔχουν ἄδικο. Θὰ ὑπάρχη πάντοτε ἡ ἐξῆς διαφορὰ : «Οἱ τὰ ἄνθη εἶνε ὠραῖα χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν».
- Ὁ ἴδιος εἶπε καὶ τὸ ἐξῆς :
- Προσπαεῖτε νὰ βλέπετε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν καλὴ τους ὄψι. Μὴν παραπονιόσθε γιὰτὶ βλέπετε τὰ τριαντάφυλλα νάχουν ἀγκάθια. Ἐγὼ εὐφραίνομαι πού βλέπω ὅτι τ' ἀγκάθια ἔχουν τριαντάφυλλα !

'Ο Μπαλζάκ ἔλεγε :
- Ἡ ἔνοχη γυναῖκα εἶνε ἄνθος ποδοπατημένο.
Κι' ἀκόμα λένε :
- Δὲν πρέπει νὰ χτυπάει κανεὶς μιὰ γυναῖκα, οὔτε μ' ἕνα ἄνθος.

'Ο Μυσοῦ εἶπε :
- Τὰ ἄνθη πού πέφτουν ἀπὸ τὸν κόλπο ὠραίας γυναίκος, εἴτε στὴν Εὐρώπην εἶνε αὐτὴ, εἴτε στὴ Ἀνατολή, ποτὲ δὲν εἶνε ἄφωνα.

- Τριανταφυλλένια μου, ψάλλει ὁ Πέρονος ποιητής, τί εἶνε ἡ τριανταφυλλιά μπροστὰ σ' ἐμένα ;...
Μιὰ φορὰ μόνον τὸ χρόνο, βγάζει τριαντάφυλλα.
Ἐνὼ τὸ πρόσωπό σου, εἶνε γιὰ μένα, πάντοτε, ἕνα ῥόδον ἀνθισμένο !

Κάποιος Ἴταλὸς ποιητής, ἔγραψε μιὰ φορὰ.
- Στὸν κάλυκα ἐνὸς ῥόδου μπορεῖ νὰ βρῆ κανεὶς ὕλη, γιὰ ὁλόκληρο βιβλίον.

Κάποιος πραγματιστής εἶπε πάλι πολὺ-πολὺ ἐπιτυχημένα :
- Συγχωροῦμεν πάντοτε τὸ ταυροῦνισμα πού μᾶς κάνει τὸ ἀγκάθι ἐνὸς ῥόδου, ποτὲ ὅμως τὸ ταυροῦνισμα πού προέρχεται ἀπὸ τὸ γαϊδουράγκαθο...

Στὰ ἀρχαῖα συμπόσια οἱ συνδαιτυμόνες φοροῦσαν πάντοτε δύο στεφάνια. Τὸ ἕνα στὸ κεφάλι τους, καὶ τὸ ἄλλο, σὰν περιδέριο, γύρω στὸ λαιμὸ τους.

Τὸ στεφάνι πού εἶχαν στὸ κεφάλι, νόμιζαν ὅτι εἶχε πολυτίμους ἰδιότητες. Ἐπιστεῖν ὅτι τοὺς φυλάει ἀπὸ τὸ κακὸ μεθύσι καὶ ὅτι ἐμποδίζει ἰδὸς ἀναθυμιάσεις τοῦ κρασιοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσουν στὸ κεφάλι.

Τὸ στεφάνι πού φοροῦσαν στὸν τράχηλο, τὸ εἶχαν πλεγμένο ἀπὸ λουλούδια πού μοσχοβολοῦσαν. Καὶ ξέρετε γιὰτὶ ;
Γιὰ νὰ τοὺς εὐωδιάζει καὶ νὰ τοὺς εὐχαριστῆ ὅταν θὰ τῶνεν.
Εἴξεραν νὰ ζήσουνε ὀλαδὴ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοι.

Τὰ στεφάνια τῶν ἀρχαίων ἦσαν ἄλλοτε μὲν ἀπὸ ἄνθη καὶ ἀπὸ κλωνάρια, καὶ ἄλλοτε μόνον ἀπὸ ροδοπέταλλα, περασμένα σὲ φλοῦδα φλαμουριάς.

Ἀπάνω στὸ γλέντι, ἔβγαζαν τὰ πέταλλα τῶν ῥόδων, ἀπὸ τὴν ἀρμύθα αὐτὴ καὶ τὰ εἶχαν μέσα στοὺς κύλικας, γιὰ νὰ μοσχοβολήσῃ τὸ κρασί.

Οἱ πειὸ μερακλήδες ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους, τὰ καταπίναν μαζί με τὸ κρασί !

Καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, εἶχε τὴν ἀρχαῖκὴ αὐτὴ συνήθεια. Ἐρριχνε μενεξέδες μέσα στὴν σαμπάνια του.

'Εῶ ὅμως τόση κατάχρησις στεφάνων, γινότανε στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, στὴν Ρώμην ἀππορρέετο ἡ στεφανορορία καὶ σ' αὐτὴς ἀκόμα τὴς γυναῖκες.

'Ἐπερρέετο μόνον τὸ στεφάνι στὶς θυοῖες καὶ στὰ μεγάλα καὶ ἐπίσημα δεῖπνα.

'Ἀλλοίμονο δὲ στὴν γυναῖκα, πού θὰ ἔβγαине ἀνθοστεφανωμένη στὴν ἀγορὰ.

Πλούσιος Ρωμαῖος ἐφυλακίσθηκε μιὰ φορὰ, γιὰτὶ παρονοιάσθηκε πὸν παρὰθυρο τοῦ οπιτιστοῦ του στεφανωμένος μετὰ τριαντάφυλλα.

Μόνον κατὰ τὴν διάρκεια τῶν Κρονίων, πού ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτος ἐλευθερία καὶ ἦταν ἐλεύθερος ὁ κάθε ἕνας νὰ ντυθῆ, νὰ εἰπῆ καὶ νὰ κἀνῃ ὅ,τι θέλει, ἐπιτρέπετο ἡ ἀνθοφορία στὴ Ρώμην.

Τὸ πειὸ εὐχάριστο δῶρο, τὸ ὁποῖον μιὰ ὠραία Ρωμαῖα μποροῦσε νὰ κἀνῃ στὸ φίλο της; ἦταν νὰ εἰπῆ τὸ μαρμαμένο στεφάνι πού φοροῦσε τὴν προηγουμένη ἡμέρα.
'Ὅπως σ' ἐμᾶς, ἡ προσφορά τῶν ἀνθῶν, πού φέρει μιὰ γυναῖκα στὸ χορὸ, εἶνε δῶρο ἀνεκτίμητο γιὰ κείνον πού τὴν ἀγαπᾷ.

© φιλανδρῆς